

syn, men at man bør sætte Straffene saaledes, som de i Reglen ved alle disse Forbrydelser maae forudsættes at ville blive erequerebe. Dersom man ikke gaaer ud derfra, dersom man vil antage, at Kongens Raade fremdeles skal staae ved Siden og oftere anvendes, beroer denne Anvendelse paa, hvilke Anstuelser med Hensyn til Dødsstraffen vedkommende Justitsminister til enhver given Tid har; men derved vil fremkomme en Usikkerhed med Hensyn til denne Strafs Anvendelse, som ikke paa nogen Maade kan anses ønskelig. Vi vide jo, at Ministrene vælge, men naar en Mand i et Par Aar eller tre indtager Pladsen som Justitsminister, vil han naturligtvis følge sin Overbeviisning med Hensyn til og sin Betragtning af Dødsstraffens større eller mindre Anvendelighed. Han vil indstille sjældnere eller oftere til Benaadning, eftersom hans Anstuelser nu ere; men hans Eftermand i Embedet kan have en fra hans ganske forskjellig Opfattelse; han vil maastee indstille meget ofte eller meget sjældent til Benaadning, og herved vil altsaa Borgersamfundet komme i en høist usikker Tilstand ligeoverfor Anvendelsen af Dødsstraf. For mangan Forbryder vil det, om han skal miste Livet eller ikke, beroe paa, hvilken Justitsminister der tilfældigvis til den Tid, da Dommen skal erequeres, indtager Pladsen; men man maa dog allermindst ønske, at Straffes Anvendelse eller Sike-Anvendelse bliver gjort afhængig af den enkelte Mand, som paa den Tid tilfældigvis er Minister. Jeg mener altsaa, at man, naar man tager disse forskjellige Betragtninger under Overveielse, ikke vil kunne slaae sig til Ro ved, hvad der her er indvendt ligeoverfor dem, der ønske Dødsstraffen afløst, og at de overmaade stærkt maae sige de Grunde, der allerede ere anførte for, at man nu afløser denne Straf.

Jeg skal dernæst gaae over til at omtale de Forslag, der ere stillede af mig som enkelt Medlem. Jeg har foreslaaet tilføiet en Parenthes ved § 1, idet det forekommer mig, at § 43 gjør en ganske bethdelig Undtagelse overfor § 1, hvis Udtryk ere affattede i al mulig Almindelighed, og at det kan være rigtigt, idet man opstiller § 1 som en almindelig Regel, i en Parenthes at henvise til en følgende Paragraph, som indeholder en bestemt Undtagelse. — Mit

Forslag til § 9 gaaer ud paa, at man, forsaavidt man vil beholde Dødsstraffen, ogsaa i Straffeloven skulde benævne den „Dødsstraf“ og ikke „Livsstraf“; men dette behøver ingen videre Omtale, jeg har kun villet henstillet til Thingets Overveielse, om man ikke bør foretrække den ene Benævnelse for den anden. — Jeg kommer dernæst til mit Forslag til § 16. Denne Paragraph bestemmer, at naar en Udlandning, der ikke i de 3 sidste Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, har gjort sig skyldig til Strafarbejde, bliver han tillige at dømmes til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget, men jeg har foreslaaet, at „3 Aar“ i første Punktum forandres til „5 Aar“, thi som velkendt har Ingen erhvervet Forsørgelsesret her i Landet, med mindre han har opholdt sig paa eet Sted i 5 Aar, og naar Noget, før han har været her i Riget i 5 Aar, gjør sig skyldig til Strafarbejde, forekommer det mig, at han er en Mand, som Samfundet allerhelst maa sende derhen, hvorfra han er kommen; jeg antager, at man kun kan ønske at blive fri for en saadan Person. Jeg mener dernæst, at man kunde gaae endnu videre i at skærpe denne Bestemmelse ved i anden Linie efter Ordet „Ophold“ at indsette: „og selvstændigt Erhverv“, hvorefter Begyndelsen af § 16, hvis tillige mit første Forslag til denne Paragraph bliver vedtaget, vil komme til at lyde saaledes: „Naar en Udlandning, der ikke de 5 sidste Aar har havt stadigt Ophold og selvstændigt Erhverv i den danske Stat, har gjort sig skyldig til Strafarbejde, bliver han tillige at dømmes til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.“ Jeg troer ikke, at man skal tage meget ømme Hensyn til de Udlandninge, der komme herind i Landet, og som vise sig at være Personer, der kunne begaae Forbrydelser af den Natur, at de blive dømt til Strafarbejde; jeg troer som sagt, det er rigtigt, at man her sætter temmelig skarpe Bestemmelser, saaledes at de ikke fremtidig kunne vedblive at opholde sig her i Riget. — Til det Afslut, der ligger for, har jeg endnu under Nr. 25 stillet et Forslag til § 34, hvilken Paragraph lyder saaledes: „Gjenstande, der ere frembragte ved en Forbrydelse, eller have været brugte eller bestemte til dennes Udførelse, kunne,